

30. november – Prvi dan devetdnevnic k Brezmadežni

Besedila za meditacijo med devetdnevno pripravo na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja. Predlagane teme: blaženost Device Marije; zmedenost Jezusovih poslušalcev; Marijina veličina.

JEZUS se umakne na samotni kraj, da bi bil sam s svojimi učenci. Obdani z griči in ravniciami zrejo Galilejsko jezero. Prepotovali so mesta in vasi. Kamorkoli so se podali, so oznanjali božje kraljestvo in ozdravljali bolne.

Izčrpani so, sedaj potrebujejo počitek. Toda ljudstvo išče Učitelja. Sledijo mu množice iz vseh koncev Izraela. Jezus se ozre na apostole in na vso to množico ter začne govor, ki je na poslušalce naredil globok vtis: blagri (Mt 5,1-12; Lk 6,20-26).

Te besede, izrečene na gori, so kakor ogledalo Jezusovega življenja; življenja, ki se je vedno odvijalo ob Mariji. V njej je Gospod videl mnoge izmed tistih življenjskih drž, ki jih zdaj predlaga kot pot do sreče: uboštvo, krotkost, usmiljenje, čistost srca, mir ... Za Marijo, kot je dejala njena sorodnica Elizabeta, veljajo besede »blagor ji« (Lk 1,45); ker si je upala sprejeti tisto, kar svet pogosto zavrača in kar Bog gleda z naklonjenostjo.

Marija je blagrovana, ker ve, da jo Bog blagoslavlja tudi v pomanjkanju, stiski, nerazumevanju ... Ona vedno svoje upanje polaga v Gospoda.

»Skrivnost njenega uspeha je prav v tem, da priznava svojo majhnost, potrebo po pomoči. Pri Bogu je le tisti, ki se zaveda, da je nič, zmožen prejeti vse. Samo kdor se izprazni, postane poln Njega.«^[1] V teh dneh devetdnevnice na čast Marijinemu brezmadežnemu spočetju se lahko v spremstvu Device Marije podamo skozi blagre, kajti situacije, ki jih Jezus opisuje v svojem govoru, so na nek način del našega vsakdana. Lahko se zatečemo k njej, da bi se naučili, kako najti izvor našega zaupanja v Boga, da bo vsak dan On tisti, ki bo s srečo napolnil našo dušo.

KO SO UČENCI in tisti ljudje v množici prvič slišali govoriti o blagarih, so morali biti presenečeni. Vajeni so bili namreč v človeški blaginji videti znak božje ljubezni. Zato so bili zmedeni, ko so slišali, da

je treba tiste, ki trpijo revščino ali krivico, blagrovati. Merila, s katerimi so presojali dogodke v svojem lastnem življenju, so bila postavljena pod vprašaj. Vendar niso bili samo oni presenečeni ob teh besedah. Tudi danes smo lahko postavljeni pred skušnjava, ko mislimo, da nam srečo prinašajo materialne stvari ali povsem človeška zagotovila: gmotni in poklicni uspeh, življenje brez težav, užitki in udobje ... Takšen pristop nas obenem vodi k zavračanju trpljenja, s katerim se v življenju srečujemo: bolečina, nerazumevanje, bolezen, negotovost.

Jezus nam seveda ne naroča, naj si na tem svetu nabereimo čim več trpljenja, da bi potem uživali v raji. Sveti Jožefmarija je pogosto dejal, da je »nebeška sreča za tiste, ki znajo biti srečni na zemlji«.^[2] Sodeč po tem, kar vidimo v Jezusovem življenju in njegovem nauku, si On bolj kot to želi, da sreče ne bi iskali v minljivih

in trenutnih rečeh ali v tem, kar mislimo, da lahko zgradimo z lastnimi rokami, temveč da bi jo iskali v edinem, kar lahko poteši našo žejo po neskončnosti: v Njem samem. Jezus nas vabi, naj v sebi okrepimo prepričanje, da je veliko bolj dragoceno ostati z Bogom, ki je vir vedno novega življenja, kot pa izkušati majhne, minljive radosti. Kot nas spominja prelat Opus Dei: »V ozadju vélikih človekovih vprašanj nam Bog želi odstreti obzorje veličine in lepote, ki je morda našim očem skrita. Treba mu je zaupati in narediti korak v smeri srečanja z njim ter se znebiti strahu, da bomo s tem izgubili veliko dobrih stvari v življenju. Njegova sposobnost, da nas preseneti, je veliko večja od vseh naših pričakovanj.«^[3]

MARIJA JE VEDELA, da lahko resnično srečo najdemo samo v Bogu. Njega pa lahko najdemo ravno v ljudeh okoli nas. Navsezadnje je to tisto, kar so se trudili živeti svetniki: »Iskati božje obličje v vsem, v vseh ljudeh, v vsakem trenutku, in njegovo roko v vsakem dogodku. To pomeni biti kontemplativen v osrčju sveta. Videti in častiti Jezusovo navzočnost, zlasti v ponižni podobi kruha in v mučni opravi ubogih.«^[4]

Ta drža, da smo istočasno v božji navzočnosti in obenem v *izhodu*, ko se trudimo pomagati ljudem v naši bližini, je tisto, kar Marijo spodbudi, da obišče Elizabeto. Potem ko prejme angelovo oznanilo in odgovori »da«, se ona, ki bo čez nekaj mesecev postala Jezusova mati, odpravi na obisk k svoji sorodnici. Pot je dolga, a kljub temu se ne ustavlja pred težavami. Največja pozornost, ki ji jo lahko izkaže, je v tem, da prav v njen dom prinese samega Boga. Na

Elizabetin pozdrav Marija odgovori z *magnifikatom*: »Moja duša povelečuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Odrešeniku, kajti ozrl se je na nizkost svoje služabnice. Glej, odslej me bodo blagrovali vsi rodovi« (Lk 1,46-48).

Marija se je ob angelovem oznanjenju opisala kot *dekla*. Zdaj pa ve tudi to, da je to razlog za blagor, ker se je Bog ozrl na njeno nizkost. Zato, kakor uvod v blagre, zapoje Gospodu, ki ne gleda na bogastvo in moč, ampak na uboštvo in ponižnost. Vse življenje svete Marije je bilo osredotočeno na to, da je pustila prostor Bogu in ga našla v drugih. »Naša molitev lahko spremlja in posnema to Marijino molitev. Kot Ona bomo tudi mi čutili željo po petju, po razglašanju božjih čudes, da bi bilo celotno človeštvo in vsa bitja deležna naše sreče.«^[5]

[1] Frančišek, Angelovo češčenje, 15. 8. 2021.

[2] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 1005.

[3] Msgr. Fernando Ocáriz, *Dejarse sorprender por un Padre bueno*, 25. 1. 2019.

[4] Sv. Terezija iz Kalkute, *En el corazón del mundo: pensamientos, historias y oraciones*, Ed. José J. de Olañeta, 2016.

[5] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 144.

.....